

عنوان مقاله:

بازتاب باورهای دینی در شعر شاعران دوره ی پهلوی دوم*

محل انتشار:

مجله تحقیقات تمثیلی در زبان و ادب فارسی، دوره 4، شماره 11 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

عبد الرضا مدرس زاده - دانشیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد کاشان

زهره محب - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد کاشان

خلاصه مقاله:

یکی از موضوعات و مباحثی که در شعر معاصر مورد توجه قرار می گیرد، بحث و بررسی در باب دیدگاه شاعران دوره ی پهلوی دوم به دین، باورهای دینی و اعتقادات آیینی و الهی است که این موضوع با توجه به ساختار فکری و ذهنی اهل هنر و نیز نوع نقش و جایگاه دین در این دوره ی تاریخی، موضوعی شایان توجه است. سرودن شعر مذهبی آیینی در ایران از سابقه ای طولانی برخوردار است. سابقه ای به قدمت اشعار کسایی مروزی که بسیاری وی را نخستین سراینده ی شعر دینی می دانند. سابقه ای به قدمت سرایش اوستا، نخستین سروده ی دینی ایرانیان. سیر سرودن اشعار دینی، سیری صعودی است و هرچه به دوران معاصر نزدیک می شویم، با وجود جو ضد مذهبی شاهان قاجار و شاهان پهلوی، اما باز هم جلوه ی اعتقادات مذهبی در شعر کاملاً نمایان است. در دوره ی پهلوی دوم، شاهد دو حرکت در شعر آیینی هستیم. ابتدا شعر کلاسیک دینی که ادامه ی همان اشعار دینی شعرای قدیم است، و دیگر ظهور شعر مذهبی در قالب شعر نو. در مقاله حاضر با دسته بندی مصداق های باورها و رفتارهای دینی مانند جلوه ی قرآن کریم، بازتاب احادیث و روایات، مناقب و مراثی و ...، شکل بازتاب یافتن آنها را در شعر شاعران پهلوی دوم نشان داده شده است.

کلمات کلیدی:

شعر معاصر، ادبیات آیینی، شاعران پهلوی دوم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/862415>

